

พ ร ะ ม ห า กั ส ส ป เถ ร ะ

(๒)

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อข้าพระองค์ถวายทานอยู่ตลอด
๗ วัน เข้าไปตั้งเมตตาทายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตามโน-
กรรมอันใด ด้วยกรรมอันนี้ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาสมบัติอย่างอื่น
ไม่ได้ปรารถนาสมบัติของท้าวสักกะจอมเทพ มารสมบัติและ
พรหมสมบัติ ก็กรรมของข้าพระองค์นี้ จงเป็นไปเพื่อความ
เป็นเลิศแห่งภิกษุทั้งหลาย ผู้ทรงอุทิศคุณ ๑๓ ด้วยเถิด

พระมหาทักษสกลเถระ (๒)

๔๓

พระลัมมาลัมพุทเจ้าเมื่อครั้งที่ท่านยังเป็นพระบรม-
โพธิสัตว์ สร้างบารมีเพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพานอยู่นั้น
ตลอดชีวิตของท่านได้ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนให้มีความบริสุทธิ์กาย
วาจา ใจ ทำแต่ความดีเรื่อยไปจนกระทั่งหมดอายุขัย และ
ตลอดระยะเวลาแห่งการสร้างบารมี ท่านไม่เคยละเลยต่อการ
ฝึกฝนอบรมใจ ทรงทำอย่างนี้ทุกภพทุกชาติ จนบารมีของท่าน
เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ และได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตลัมมาลัมพุทเจ้า
เป็นบรมครูของเรา สั่งสอนสัตว์โลกให้เข้าถึงธรรมตามพระองค์
ไปด้วย ดังนั้นเราควรหมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ
จะได้เข้าถึงพระธรรมกายภายในกันทุกๆ คน

ท่านกล่าวพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน มหาทักษสกลเถรปาทาน
ไว้ว่า

***“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อข้าพระองค์ถวายทานอยู่
ตลอด ๗ วัน เข้าไปตั้งเมตตาทายกรรม เมตตาวจีกรรม
เมตตามโนกรรมอันใด ด้วยกรรมอันนี้ ข้าพระองค์ไม่
ปรารถนาสมบัติอย่างอื่น ไม่ได้ปรารถนาสมบัติของท้าวสักกะ-
จอมเทพ มารสมบัติ และพรหมสมบัติ ก็กรรมของข้าพระองค์นี้**

พระมหากัสสปเถระ (๒)

๔๘

**จงเป็นไปเพื่อความเป็นเลิศแห่งภิกษุทั้งหลาย ผู้ทรงรุดงค์คุณ
๑๓ ด้วยเถิด”**

นี่เป็นคำอธิษฐานของพระมหากัสสปเถระ ผู้ได้ชื่อว่า เป็นเลิศในด้านทรงรุดงค์คุณทั้ง ๑๓ ประการ ซึ่งท่านได้อธิษฐานจิตไว้เมื่อแสนกัปที่แล้ว พอล่วงกาลผ่านมาถึงยุคสมัย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ความปรารถนาของท่านก็เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญที่ฉายแสงเรืองรองสว่างไสว ในยามรัตติกาล ท่านได้เป็นผู้ที่พระบรมศาสดาทรงยกย่องว่ามีคุณธรรมเสมอกับพระพุทธรองค์

ตามตำราได้บันทึกไว้ว่า พระเถระสามารถครองสังฆาฏิผืนเดียวกับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้ ภิกษุสงฆ์ทั่วไปไม่สามารถครองสังฆาฏิของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ เพราะไม่สามารถรองรับคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ แต่ท่านพระมหากัสสปเถระสามารถใช้สอย และแลกเปลี่ยนผ้ากับพระพุทธรองค์ได้ตามปกติ นี่เป็นเหตุน่าอัศจรรย์ไม่น้อย บ่งบอกถึงว่าท่านได้ฝึกฝนอบรมตนเองมาอย่างยิ่งยวดนับภพนับชาติไม่ถ้วน และต้องได้สั่งสมบุญใหญ่ไว้ในอดีตชาติอย่างเต็มที่

เพราะฉะนั้น ครั้งนี้เรามาติดตามศึกษาเบื้องหลังการสร้างบุญของท่านกันต่อว่า ได้สร้างบารมีอย่างไรจึงเป็นผู้เลิศ

พระมหาทักษสกลเถระ (๒)

๔๕

ในด้านผู้ทรงรุดตควัตร ขอย้อนไปเมื่อครั้งที่แล้วที่อุบาสกผู้
ใจบุญตัดสินใจเด็ดเดี่ยวว่า จะขอถวายภัตตาหารแด่ภิกษุสงฆ์
หมดทั้งวัดเป็นจำนวนถึง ๖,๘๐๐,๐๐๐ รูป และรวมไปถึง
สามเณรอีกเป็นจำนวนมาก นั้นหมายความว่า จำเป็นต้องใช้
กำลังคนที่จะมาช่วยอุปฐาก และถวายภัตตาหารเป็นล้านคน
ชาวอันเป็นสิริมงคลนี้ก็กล่าวขานกันไปทั่วเมือง ทำให้มหาชน
มีจิตเป็นกุศลตามไปด้วย อยากมีส่วนร่วมในบุญใหญ่กับอุบาสก
ผู้ใจบุญท่านนี้ จึงมาช่วยกันเตรียมงานด้วยใจที่ปิติเบิกบาน

ฝ่ายหญิงก็จัดเตรียมอาหารหวานคาว เตรียมน้ำดื่ม น้ำฉัน
น้ำใช้ ดอกไม้หอม และไทยธรรมชนิดต่างๆ ทำกันอย่างประณีต
ส่วนฝ่ายชายช่วยกันสร้างปะรำพิธีขึ้นช่วยกันคนละไม้คนละมือ
ทำกันตลอดคืนยันรุ่ง โดยไม่ต้องมีการว่าจ้างแต่อย่างใด ทำกัน
ด้วยใจศรัทธาเลื่อมใสจริงๆ พอถึงวันรุ่งขึ้น การเตรียมงาน
สำเร็จลุล่วงอย่างอัศจรรย์ ครั้นถึงเวลา พระผู้มีพระภาคเจ้า
พร้อมด้วยหมู่ภิกษุสงฆ์ทั้งหมด ได้เสด็จไปบ้านของอุบาสก
เมื่อเสด็จไปถึงได้รับการต้อนรับจากอุบาสก และสาธุชนผู้ใจบุญ
เป็นอย่างดี ทุกคนได้ช่วยกันประเคนภัตตาหาร ถวายน้ำร้อน
น้ำเย็น ผ้าเช็ดหน้า คอยอำนวยความสะดวกต่อท่านทุกอย่าง

พวกเราอาจสงสัยว่า การถวายภัตตาหารแก่พระเป็น
ล้านๆ รูป เขาทำกันได้อย่างไร อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้

พระมหาทักษส ปณฺธิ (๒)

๕๐

สำหรับปรุงอาหารจะหามาจากไหน ในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจก่อนว่า คนในยุคสมัยนั้นล้วนเป็นยุคของผู้มีบุญลงมาเกิด เกิดมาเพื่อสร้างบารมี ใจของท่านสะอาด บริสุทธิ์มาก สมบัติข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างจึงมีพร้อมหมด อายุขัยของมนุษย์สมัยนั้นยืนยาวถึงหนึ่งแสนปี รูปร่างก็ใหญ่โตไปตามอายุ ดิน อากาศ ฟ้าก็ดี ไม่มีมลภาวะเหมือนยุคปัจจุบัน ที่มนุษย์อายุขัยโดยเฉลี่ยเพียง ๗๕ ปีเท่านั้น เพราะฉะนั้น การเลี้ยงพระสักล้านรูปถือว่าเป็นเรื่องไม่ยากอะไร

เวทเทอุบาสกได้ทุ่มเทสุดกำลังความสามารถ ที่จะถวายอาหารที่มีรสอร่อยไม่ให้ขาดตกบกพร่อง และถวายมหาทานอย่างนั้นตลอด ๗ วัน ในวันที่ ๗ ถวายไตรจีวรแก่ภิกษุสงฆ์ทุกรูป มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน แล้วหมอบลงแทบพระบาทของพระบรมศาสดา กราบทูลว่า “เมื่อข้าพระองค์ถวายทานอยู่ตลอด ๗ วันนี้ ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาสมบัติอย่างอื่นเลย ข้าพระองค์ไม่ได้ปรารถนาเทวสมบัติ มารสมบัติ และพรหมสมบัติ แต่กุศลกรรมของข้าพระองค์นี้ จงเป็นไปเพื่อความ เป็นเลิศแห่งภิกษุทั้งหลายผู้ทรงรุดงค์ ๑๓ ในสำนักของพระพุทธรเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคตกาลด้วยเถิด”

พระบรมศาสดาทรงตรวจดูว่า อุบาสกนี้ปรารถนาตำแหน่งใหญ่หลวงนัก เป็นตำแหน่งที่ทำได้ยาก และบังเกิดขึ้น

พระมหากัสสปเถระ (๒)

๕๑

ได้ยาก แต่ทรงเห็นความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นด้วยอนาคตังสญาณ อันแจ่มใส จึงตรัสพยากรณ์ว่า “ท่านปรารถนาตำแหน่งอันเลิศ ไตในอนาคตกาล ในที่สุดแสนกัปนับจากกัปนี้ไป พระพุทธเจ้า พระนามว่า โคดม จักอุบัติขึ้น ท่านจักเป็นพระสาวกองค์ที่ ๓ ของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น จักมีชื่อว่า มหากัสสปเถระ ผู้ทรง ธุตุคุณ”

อุบาสกได้ฟังดังนั้น ปีติดีใจประหนึ่งว่า ท่านจะได้ ตำแหน่งอันเลิศในวันรุ่งขึ้น ตั้งแต่นั้นมา ก็ตั้งใจให้ทาน สมาทาน ศีล บำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ เรื่อยมา นอกจากนี้ยังมีบุญพิเศษ ที่ท่านได้ทำในสมัยนั้น คือในครั้งเมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับนานแล้ว ท่านได้ชักชวนมหาชนช่วยกันสร้างมหา- สวรรณเจดีย์สูงร้อยศอก สร้างปราสาทร้อยห้านิคมสูงจรด ท้องฟ้า เพื่อบูชาพระคุณอันไม่มีประมาณของพระพุทธองค์ เจดีย์ที่ช่วยกันสร้างขึ้นมาด้วยทองคำนั้น รุ่งเรืองสว่างไสว เหมือนกองไฟลูกโพล่งอยู่ในอากาศตลอดเวลา

อุบาสกเห็นผลงานที่ได้ทำไว้ ก็ยังจิตให้เลื่อมใสอยู่ ตลอดเวลา เมื่อละโลกไปแล้ว ได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มียานทิพย์เทียมด้วยม้าสินธพพันธุ์ วิมานทองของท่านสูง ตระหง่าน มีบริวารมากมาย ปราสาทพันหนึ่งสำเร็จด้วยทองคำ

พระมหาทักษสกลเถระ (๒)

๕๒

ล้วนๆ รุ่งเรืองส่องแสงสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ เทพองค์ใดผ่านมา
ใกล้บริเวณวิมานของท่าน ก็เกิดความอัศจรรย์ใจในผลบุญ
อันยิ่งใหญ่ไพศาลที่บังเกิดขึ้นกับท่าน ต่างเข้ามาชื่นชมวิมาน
ทองของท่านอยู่ไม่ขาด

ท่านเสวยทิพยสมบัติจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ครั้นหมด
อายุขัย ก็จุติไปเกิดบนสวรรค์ชั้นที่สูงขึ้นไปเรื่อยๆ เมื่อเสวย
ทิพยสมบัติจนครบอายุขัยของสวรรค์แต่ละชั้นแล้ว ได้จุติลงมา
เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิหลายครั้ง รวมแล้วเป็นเวลานานถึง
หกหมื่นกับ โดยเฉพาะในภพที่นี้ ท่านได้เป็นพระเจ้า-
จักรพรรดิผู้มีกำลังมากอีก ๓๓ ครั้ง ด้วยกุศลผลบุญที่ได้ทำไว้
อย่างดีแล้วนั้น ได้ประทับประคองให้ท่านเป็นผู้ไม่เคยพลัดตกไป
ในอบายภูมิเลย ครั้นมาในภพชาติสุดท้ายนี้ ท่านได้จุติลงมา
เกิดเป็นมหาเศรษฐีชื่อ ปิณฑลิมาณพ และได้สละทรัพย์สมบัติ
ออกบวชเฉพาะเจาะจงต่อพระอรหันต์ลัมมะลัมพุทเจ้า ท่านใช้
เวลาบำเพ็ญเพียรอยู่เพียง ๗ วัน ก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์
และต่อมาท่านได้ฉายานามใหม่ว่า พระมหาทักษสกลเถระ ผู้ได้รับ
ยกย่องในตำแหน่งเอตทัคคะว่า เป็นผู้เลิศในด้านภิกษุผู้ทรง
อุตุนต์คุณ มีคุณสมบัติเหมือนพระลัมมะลัมพุทเจ้า

เราจะเห็นว่า การเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏของผู้ที่

พระมหาทักษสกลเถระ (๒)

๕๓

ขยันสั่งสมบุญกุศล ทำบุญชนิดทุ่มสุดตัวสุดหัวใจ ไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น พลังบุญพลังบารมีจะช่วยคำจุนให้ได้ดำเนินอยู่บนเส้นทางสวรรค์ และนิพพาน ชีวิตก็ปลอดภัยและมีชัยชนะตลอดไป เพราะฉะนั้นบุญจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อตัวของเรายิ่งกว่าสิ่งอื่นใด เมื่อทุ่มเททำบุญ บุญจะสนับสนุนให้เราได้ประสบความสำเร็จทุกอย่าง ดังนั้นให้หมั่นสั่งสมบุญทุกๆ วัน และทำให้เต็มทีเต็มกำลัง โดยเฉพาะบุญที่เกิดจากการเจริญสมาธิภาวนา ซึ่งเป็นบุญใหญ่ เราต้องขยันนั่งธรรมะให้ได้ทุกๆ วัน ใจของเราจะได้เป็นทางมาแห่งบุญบารมี แห่งความบริสุทธิ์ จะได้เข้าถึงความสุขภายใน เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

